

ИЗЛИЗА ОТ 1900 ГОДИНА

ЦЪРКОВЕН ВЕСТНИК

ОФИЦИАЛНО ИЗДАНИЕ НА БЪЛГАРСКАТА ПРАВОСЛАВНА ЦЪРКВА – БЪЛГАРСКА ПАТРИАРШИЯ

ГОДИНА СХIV, БРОЙ 3

СОФИЯ, 1-15 ФЕВРУАРИ 2013 г.

ЦЕНА 0,70 лв.

e-mail: sinizdat@gmail.com, synpressbg@gmail.com

Официален сайт на Св. Синод на БПЦ – www.bg-patriarshia.bg

БОГОСЛОВИЕТО НА БЪЛГАРИЯ

Свещ. Георги Гузов

Религиозно-етически ценности в творчеството на екзарх Стефан I

Стр. 7

ДОКУМЕНТИ

• Решения на Св. Синод

• Изявление на Неврокопския митрополит

Стр. 2

АКАДЕМИЧНИ НОВИНИ

Св. Трисветители в Богословския факултет на СУ „Св. Климент Охридски“

Стр. 3

Светилници на вселената, изповедници на истината

„Три величайшия светила, трисолнечнаго Божества“.

Из тропар на св. Трисветители

Възлюбени в Господа братя и сестри, Тук съм, за да ви поздравя с празника на висшите православни богословски школи и на техните небесни покровители – трите най-велики светила на трислънчевото Божество – реки на премъдростта, напоили цялата твар с водите на богопознанието: св. Василий Велики, св. Григорий Богослов и св. Иован Златоуст. [...] Забележителни богослови и колоси на духа, които подчинили своя живот на св. Христова църква и с непоколебимия си характер, непреклонна воля и неизчерпаема енергия, останали несъкрушени в борбата с греха. Велики по живот, велики по дарби и

способности, велики по дела, те получили с право възхвалата в тропара им: „Три величайшия светила, трисолнечнаго Божества“. Св. Православна църква ги възпява още като светилници на вселената, изповедници на истината, сладкодумни проповедници, дълбоки тълкуватели на Свещ. Писание, учители на нравствеността, ръководители на благочестието, мъдри строители на църковния живот. С една дума, това са най-достоините епископи на св. Църква, допринесли както за нейното благоустройство, така и за утвърждаване на вероучението ѝ.

На стр. 3

ЧУДОТО НА СВЕТОСТА

Велики знамения на Божията благодат

Стр. 1, 4

АКТУАЛНО

Прогресът – изпит за човечност

Стр. 1, 6

ОБЯВИ

• Поклоннически пътувания

Стр. 5

• Фотоконкурс „Великден в християнския Изток“

Стр. 8

Велики знамения на Божията благодат

За чудото по намирането светите мощи на новомъчениците Кирана Солунска и Акилина-Ангелина

В памет на блаженопочиналия митрополит Никодим (Анагносту)

Преди една година – 8 февруари м.г. – по чуден начин бяха открити мощите на славно пострадалата за православната вяра свята девойка новомъченицата Акилина-Ангелина.

А на 28 февруари се чества паметта на нейната духовна приятелка – св. девица Кирана (повече за житията им четете в ЦВ, бр. 12, 18, 2012 г.). Това е поводът да публикуваме

на страниците на вестника накратко за чудните събития по откриването мощите на тези две свети девици. Нека отбележим още, че блаженопочиният митрополит Никодим (Анагносту) бе отрано радетел и пряк сподвижник за откриването мощите и на светите новомъченици Рафаил, Николай и Ирина от остров Лесбос, където той по това време е протосингел на св. Митилинска митрополия (бел. ред).

„Дивен е Бог в Своите свети! Жив е Господ Бог!“ – така възкликват православните християни, когато и днес, в тези лукави дни на духовна криза и

На стр. 4

Момент от официалното оповестяване на чудното откриване на мощите на св. Акилина

АКТУАЛНО

ПРОГРЕСЪТ – изпит за човечност

Всяка вещ, създадена от човешката цивилизация, има своята дълга и любопитна история. Едва ли в нашето забързано и невротично ежедневие си даваме сметка за множеството предмети около нас, колко мисъл и труд са вложени в тях. И също така, едва ли се питаме: наистина ли толкова отчаяно се нуждаем от всичко онова, заради което често пъти не спим и трупаме диагнози?

Всъщност, какво толкова ни дава прогресът, освен технологично улеснение и усещане за комфорт?

Що е прогресът?

Научно-техническият прогрес е единно, взаимобусловено, постъпателно развитие на науката и техниката. Това е по дефиниция. Какво обаче на практика се случва?

Компасът, барутът и книгопечатането стават трите велики открития, които полагат началото на здравия съюз между науката и техниката. Фронтоните на научните дисциплини все повече се разширяват, за да осигурят едно ускорено развитие на техниката, която, от своя страна, постоянно стимулира нови

научни открития с все по-високи изисквания. Но какво стои зад всичко това? Идеални хуманни цели или може би нещо друго?

Прогресът в технологиите винаги е бил движен и ускоряван от капитала. Нерядко благородните идеи, довели до важни за човечеството открития, са били трансформирани в чудовищни експерименти със същото това човечество. Пътят към прогреса винаги е минавал през неукротимия стремеж към власт и превъзходство. Това е предопределило и реалните резултати от прогреса: свръхконсуматорство на фона на крайна бедност, свръхмодерни оръжия на фона на същипана икономика, свръхмодерна медицина на фона на демографски срив, свръхмощни компютри на фона на милиони неграмотни...

Парадоксите

Всичко онова, което човечеството ползва за свое улеснение и удобство, създава предпоставки за регрес във всякакъв смисъл на думата. Например, да вземем транспорта.

На стр. 6

ХРОНИКА

Сретение Господне в митрополитската катедрала „Св. Неделя“

На 2 февруари в столичната митрополитска катедрала „Св. Неделя“ по повод празника бе отслужена архиерейска св. Литургия, оглавена от Варненския и Великопреславски митрополит Кирил, Наместник-председател на Св. Синод и наместник на овдовелия епархийски престол.

Съслужиха и Техни Преосвещения: Стобийски еп. Наум, главен секретар на Св. Синод, Знеполски еп. Йоан, викарый на Софийския митрополит, Левкийски еп. Павел, Маркианополски еп. Константин и Деволски еп. Теодосий, както и архим. Дионисий, началник-отдел „Богослужбен“ при Св. Синод на БПЦ, старв. ик. Ангел Ангелов, протосингел на Софийска митрополия, храмовото духовенство во главе със своя председател ставроф. ик. Мина Минчев, предстоятели на столични храмове и дякони.

Тази година Господският празник Сретение Господне бе в съботен ден, в който Църквата е определила християните да споменават своите покойници и да се молят за упокоение на душите им, затова бе отслужена и панихида за блаженопо-

чиналия и приснопамятен Български патриарх Максим.

В края на богослужението митрополит Кирил след като благослови събралото се множество, се обърна с пастирско слово, в което говори за празника Сретение Господне – един от дванадесетте велики празници през годината – и за смисъла му в духовния живот на Църквата. Архиерят направи аналог между срещата на Симеон Богоприемец с Младенеца Исус, която старецът е очаквал през целия си живот, и срещата с вечността на Българския патриарх Максим, който преди три месеца се упокои в Госпо-

да. Митрополит Кирил говори за личността на патриарх Максим, за неговия духовен авторитет и мъдрост и за това какъв църковен водач е бил. Като изрази увереността си, че той ще се моли на Бога за своето христололюбиво паство, той призова и ние да отпразваме молитви за него и така да измолим за всички нас здраве, мир и благоденствие.

Наместникът на овдовелия Софийски епархийски престол лично раздаде нафора на многобройните присъстващи и за благословение – по една иконка с образа на св. Богородица „Геронтиса“.

Весела ИГНАТОВА

Панихида за пострадалите по време на атеистичния режим

На 1 февруари в патриаршеската катедрала „Св. Александър Невски“ бе отслужена панихида за всички православни архиереи, архимандрити, йеромонаси, свещеници, монаси, монахини, послушници и миряни на БПЦ, пострадали за православната вяра по времето на атеизма. Последованието се отслужва за трета поредна година.

Панихидата оглави Негово Високопреосвещенство Варненският и Великопреславски митрополит Кирил, Наместник-председател на Св. Синод, комуто съслужиха високопреосвещените митрополити на САЩ, Канада и Австралия Йосиф, преосвещените епископи: Тивериополски Тихон – председател на църковното настоятелство на патриаршеската катедрала, Знеполски Йоан – Софийски викарый, Левкийски Павел, протосингелът на Софийска св. митрополия старв. ик. Ангел Ангелов, предстоятели на столични храмове, свещенослужители и дякони. Съслужи и игумен Филип Василев – председател на Руското подворие в София.

На три пъти в последованието на панихидата прозвучаха имената на пострадали по времето на атеизма православни български духовници и миряни, изповедници и мъченици за вярата от 20 век.

За всички тях митрополит Кирил каза в словото си

в края на панихидата, че Църквата никога не е забравила и не може да забрави тези достойни българи – духовници, регенти, депутати, министри, общественици, интелектуалци и миряни, произлезли от нейните недра, и пострадали за вярата през 20 век, когато хората бяха забравили да виждат Божия образ един в друг. Въпреки мавовите убийства, изтезания, интернирания, по думите на приснопамятния Варненски и Преславски митрополит Йосиф, атеизмът не успя да пречуни Българската православна църква, която остана вярна на своето призвание в извършването на светите тайнства и в духовното обгрижване на българския народ. Светата ни Църква, въпреки условията на ограничения, вярно служи за духовното обновление и богоуподобяването на народа ни.

По време на атеистичното управление в България в

близкото минало приснопамятният Български патриарх Максим, както и епархийските архиереи постоянно са съдействали за осъбождаването, реабилитирането и преназначаването на репресиранни духовници и вярващи православни християни в редиците на Църквата. Митрополит Кирил сподели в словото си, че съвсем наскоро – на 40-тия ден от блажената кончина на Българския патриарх Максим – един човек се доближил до него и му споделил, че патриарх Максим два пъти го е спасявал от преследванията на безбожната власт.

Пред журналисти митрополит Кирил добави, че по време на атеистичния режим от миналия век почти не е имало духовник, който да не е бил репресиран, защото „ни забравяха дори да извършваме опела... Кръщавахме нощем...“.

Десислава ПАНАЙОТОВА

ДОКУМЕНТИ

Изявление

на Неврокопския митрополит Натанаил относно статията „Гоце Делчев въстава срещу нова джамия“

Българската православна църква е доказала през вековете, освен своята душеспасителна мисия, и проявяването човечколюбие към всички човеци, без да прави разлика по цвят на кожата, какъв род произход имат, каква вяра изповядват или са атеисти.

Православната църква, независимо къде се намира, защита всички основни човешки права и се съобразява с европейските правни норми.

Расизмът и дискриминацията са били винаги чужди на Православната църква.

Неврокопската епархийска църква в лицето на нейния митрополит, като неделна част от Българската православна църква, независимо от това, че в последните десетилетия на територията на същата е претърпяла поругания на християнски светини и гробове, се е стараела да бъде гарант за добрия климат на почит и мирно съжителство между християни и мюсюлмани – граждани на Република България. Сви-

детелство за това е най-вече православната светиня манастирът „Свети великомъченик Георги“, край гр. Хаджидимово, който посреща всеки, без да прави разлика както между православните християни, така и между мюсюлманите, търсещи помощ от свети Георги.

Обществениите проблеми, които възникват като резултат на духовната, политическата и икономическата криза в страната, не трябва да се смесват с религиите или да им се предава религиозен оттенък, а още повече да се прехвърлят на Българската православна църква и тя да носи отговорност.

Осъждаме всякакъв вид ПРОВОКАЦИЯ срещу религиозния, етническият и национален мир, независимо от къде и от кого се подклажда, нагнетява и предизвиква.

Да се вслушаме в съвета на свети апостол Павел към Солуняни: „живейте в мир помежду си“ (1 Сол. 5:13), защото само тогава Бог на любовта и мира ще бъде с нас (2 Кор. 13:11). Амин.

Решения на Св. Синод на БПЦ-БП

На своето редовно заседание на 24.01.2013 г. Св. Синод в пълен състав разгледа въпроси по процедурата за избора на тримата митрополити – кандидати за патриаршеския престол. Тази процедура ще бъде следвана на 15 и 16 февруари 2013 г. от Св. Синод, след което имената на определените трима митрополити ще бъдат официално обявени.

Във връзка с подготовката и провеждането на ПИЦС така също Св. Синод:

- Изготви текста на Акта-Изложение за избора на тримата митрополити;
- Одобри текста на Акта-Изложение за избора на Български патриарх и Со-

фийски митрополит;

– Обсъди и реши начина на гласуване по избора на тримата митрополити;

– Св. Синод обсъди и реши така също и начина на гласуване на самия Патриаршески избирателен църковен събор (ПИЦС), който ще се състои на 24 февруари 2013 г.;

– Уточни детайлите по приготвените от избора;

– Изиска от всички комисии по подготовката и провеждането на ПИЦС – в случай на възникнали проблеми – да представят отчети на следващото заседание на Св. Синод на 15 и 16. 02. 2013 г.

Опелото на проф. д-р Славчо Вълчанов в катедрала „Св. Неделя“

В деня на св. Трисветители, който се чества и като празник на богословската наука и висшите духовни школи, в столичната митрополитска катедрала „Св. Неделя“ бе извършено опелото на проф. д-р Славчо Вълчанов, един от доайените на катедрата „Стар Завет“ на Богословския факултет на СУ „Св. Климент Охридски“, преставил се в Господа на 28 януари след тежко боледуване.

То бе отслужено от Негово Високопреосвещенство митрополита на САЩ, Канада и Австралия Йосиф в съслужение със Знеполския еп. Йоан и Тивериополския еп. Тихон, председател на църковното настоятелство на ПКСХП „Св. Александър Невски“. В заупокойното последование се включиха десетки председатели на софийски храмове, игумени, монаси и свещенослужители от Софийска епархия.

Да почетат и изпратят в последния земен път своя пламенен учител – богослов, ерудиран преподавател, духовен, добър и духовит колега, вдъхновен лектор и желан събеседник, прекрасен брат, съпруг, баща, дядо и сродник, дойдоха стотици хора, които изпълниха митрополитската катедрала. Сред присъстващите в храма бяха деканите на висшите ни богословски школи, научни работници, семинарски преподаватели, обществени дейатели, творци.

В края на мертвеното последование епископ Йоан произнесе слово за жизнения път и научните постижения на проф. Вълчанов. Софийският викарый сподели, че е имал възможност да прочете съставената от покойния професор автобиография изповед под заглавието „Моят жизнен път и богословско поприще“.

Митрополит Йосиф от своя страна също във възпоменателно слово говори за това колко познат и почитан е професорът не само в България, но и в Америка. „Смъртта на нашия скъп покойник проф. Славчо Вълчанов е изход и вход – каза още митрополит Йосиф, – изход от телесното и временното, вход във вечното и нетленното... Ние познаваме неговата богословска харизма и я чувстваме и зад граница, затова днес в нашата епархия всички църкви отслужиха панихида и се помолиха от сърце – Бог да приеме скъпия покойник“.

Архиерят изказа съболезнования на семейството на покойния богослов от името на Светия Синод и призова всички да се молят за упокоение на душата му, „тъй като това е единственото, от което той има нужда сега“.

След като архиерят, епископите и свещенството се простиха с покойния професор, за последно с богом и поднасяне на цветя пристъпиха множество роднини, близки, приятели и колеги.

Софийска митрополия
Снимки на стр. 2
Весела ИГНАТОВА

— Възпоменание за блаженпочившия Български патриарх Максим —

Навършиха се три месеца от кончината на блаженпочившия Български патриарх Максим.

По този повод по решение на Светия Синод на БПЦ-БП още от неделния ден във всички катедрални храмове в страната започнаха да се извършват заупокойни служби, литургии и панихиди.

На 6 февруари в Троянската св. обител „Успение на Пресв. Богородица“, където почитат тленните останки на патриарха, по решение на Св. Синод на БПЦ-БП Заупокойната св. Литургия бе оглавена от Негово Високопреосвещенство Пловдивският митрополит Николай. В съслужение с него участваха Константиновски епископ Антоний, викарий на Западно- и Средноевропейския митрополит, и Браницки епископ Григорий, игумен на Троянския манастир. Съслужиха и архим. Арсений, викарий на Пловдивския митрополит, архим. Августин, ст.

ик. Добромир Костов, протосингел на Пловдивска св. митрополия, пловдивски и троянски свещеници и дякони.

В края на светлата богослужба при гроба на блаженпочившия Български патриарх бе извършено и чинопоследованието на панихидата. Към единния възглас на архиереите за упокоение на душата му се присъединиха и Деволският епископ Теодосий и игуменът на Баткунския манастир архим. Яков, йеромонаси и присъстващите верни християни.

„Аз съм живият хляб, сълязъл от небето; който яде от тоя хляб, ще живее векови...“

Който яде Моята плът и пие Моята кръв, има живот вечен, и Аз ще го възкреса в последния ден“ – из евангелското четиво на панихидата (Йоан. 6:48-54).

Бог да прости патриарх Максим, вечна и блажена да бъде паметта му!

ЦВ

Моменти от заупокойната св. Литургия

Панихида при гроба на блаженпочившия патриарх Максим, 6 февруари 2013 г.

Академични новини

Празникът на св. Трисветители в Богословския факултет

Денят на св. Трисветители, **30 януари**, се чества като празник на богословската наука и духовните школи. Празникът в академичния параклис на Богословския факултет на СУ „Св. Климент Охридски“ започна с тържество на св. Литургия, оглавена от Негово Високопреосвещенство митрополит Йосиф. Съслужиха му ставр. ик. Ангел Ангелов, отец проф. Радко Поптодоров, йером. Зотик – секретар на Руското подворие у нас и докторант на БФ, свещеник Божидар Димов от Американската епархия – докторант на БФ, ефимерият на параклиса свещеник Стефан Паликаров и дякон Иван Иванов.

Да почетат празника, бяха дошли всички преподаватели на висшата богословска школа, семинарски учители и заедно с тях завършващите петокурсници на Софийската духовна семинария, бивши и настоящи студенти и мнозина миряни.

На пенниците утринните и литургийните песнопения бяха изпълнявани от студенти, ръководени от преподавателите по Източно-църковно пение г-н Симеон Генев и г-н Андрей Касабов. Сред тях бе доц. Димитър Димитров, който наскоро отпразнува своя 70-годишен юбилей. По време на литургията бе прочетена специална заупокойна молитва за новопреставле-

ния проф. д-р Славчо Вълчанов.

По време на свещеническото причастие проповед за живота и дейността на светите Трисветители произнесе четвъртокурсникът Атанас Забаданов. За „вселенските учители“ и „стълбове на богословието“, които със своето превъзходно богословско учение и с безукорния си християнски живот са „просветили духовно Вселената с божествената истина на Христовото евангелие, а с богоозарената си мисъл са разкрили в пълнота тайната на Пресвета Троица“ – бе словото на студента-богослов, който е завършил Софийската духовна семинария.

В края на литургията митрополит Йосиф се обърна към академичната общност с топло архиестирско слово, с което застрогна всички присъст-

ващи. Той поздрави с празника деканското ръководство и преподавателския състав на Богословския факултет, всички студенти и присъстващи и подари икона на св. Трисветители, която бе приета от декана доц. д-р Александър Омарчевски.

Духовното тържество завърши с многолетие за всички празнуващи, след което митрополит Йосиф лично раздаде анафора.

Празничната програма на висшата ни богословска школа продължи в аулата на факултета, където по традиция бе изнесен доклад. Тази година той бе подготвен от един от младите преподаватели на факултета – гл. асистент д-р Светослав Риболов и бе на тема „Нов поглед към осъжданятия на Ориген и Теодор Мопсуестийски“.

Весела ИГНАТОВА

Светилници на вселената...

От стр. 1

Църковният празник днес е не само възможно да си спомним за някои събития от живота им, не е просто исторически преглед на неща, случили се в миналото, но много повече – днешният ден е спирка за размисъл и оценка на духовния им живот, за признание на Божията благодат в тях. Четването на паметта на тримата светители в едно днес свидетелства, че както в светлата ни Църква, така и в Богословския ни факултет присъства благодатта на Господа нашего Исуса Христа и всички ние сме причастни на това благодатно присъствие. Всичките ни трудове, всичките ни дела, всичките ни усилия в крайна сметка имат една цел – нашето лично участие в тая благодат, която се явява и изпълва празника ни днес.

Традиционното празнуване на този ден тук свидетелства, че ние не дебатирате делото им, нито като „василиани“, нито като „григориани“, нито пък като „йонити“, но като равни по своя принос. Зашто всеки път, когато заставаме пред Тримата светители, ние стоим и пред Бога и Негово присъствие и това наше стоене пред Него има две отличителни черти: доставя ни радост, която ни трогва и изпълва сърцата ни с благодарност, че можем да почувстваме то-

зи голям дар на Бога и в същото време нашето стоене пред Господа и Тримата светители представлява за нас съд. Ако не сте почувствали това досега, моля ви занапред, когато четете и слушате словото Божие и творенията на св. Василий Велики, на св. Григорий Богослов и на св. Йоан Златоуст, вникнете по-дълбоко в смисъла им и ще разберете, че те ни съдят спасително, не за да ни осъдят, а за да ни спасят. Защото, по думите на св. апостол Павел, който съди себе си, не бива съден от Господа. Тоест, днешният празник, в който всички участваме, ни призовава да започнем спасителното си самоосъждане от своето лично „аз“. [...]

Св. Трисветители също винаги ни напомнят, че тайната на вярата изисква постоянна готовност и молитва. „Бъдете и вие готови!“ – казва Господ Исус Христос (Мат. 24:44). Помнете, че в духовната борба ние имаме за поддръжници и тримата велики светители, които са наши водачи със словата си, с делата си, с мислите си, с творенията си, с ненакърнената си нравственост и човеколюбие, с тревогата си за неправдите в обществото. Те ни учат не само да разбираме св. Православие, т.е. правилното учение, но и правилното действие. И това, което днес ни насърчава, е: да четем и пом-

ним Свещ. Писание и особено Новия Завет, да участваме в св. Литургии. Учат ни усърдно да се молим Бог да освети пътя ни, така че да разбираме съвременния човек и времето, което е наше, в което сме и ние с вас.

Прочете, като почитаме тези велики отци и учители на Православната ни вяра, нека да им благодарим за съкровищницата на техния духовен опит и божествените познания, които ни завещаха.

Като ви приветствам от името на Негово Високопреосвещенство Варненски и Великопреславски митрополит Кирил, Наместник-председател на Св. Синод, на членовете му и от свое име с тържествения празник на висшето православни богословски училища, ви благопожелавам, по небесното застъпничество на Тримата светители, Господ Бог да ви пази в здраве, мъдрост и сила, да се обновите с духа на своя ум, да се облечете в новия човек, създаден по Бога в правдата и светост на истината (Еф. 4:23-24), да достигнете до единство на вярата и познаването на Сина Божий, до състоянието на мъж съвършен, до пълната възраст на Христовото съвършенство (Еф. 4:13). Амин!

Словото на митр. ЙОСИФ, произнесено в БФ на СУ „Св. Климент Охридски“

От стр. 1

Живеем във времена, когато само за часове можем да прелетим огромни разстояния. Но освен за нас, тези огромни разстояния стават преодолими със същата лекота и за различни вируси, бактерии, спори, насекоми, включително и всякакви идеологически вредители, чужди на географските ни ширини...

ПРОГРЕСЪТ – изпит за човечност

А медицината? Разполагаме с огромен арсенал от средства за облекчаване на човешките телесни болки, но не можем да се справим с алкохолизма и наркоманията, допускаме легализация на абортите, евтаназията, сурогатното майчинство, операциите по смяна на пола, стерилизацията на мъже и жени. И човекът, преуповавайки се на медицината, съгрешава все повече. Култът към яденето, пиенето и блудствата се е развил именно поради измамното вътрешно упование на лекарствените средства и медицински практики, които в нужния момент ще ни „спасят“ от собствените ни капани.

Заложници пък на електрическата мощ, днес ние сме твърде заети с добиването на средства за чисто физическото си оцеляване и дори не ни хрумва, че сме се превърнали в робини на петрола и финансовите институции... Техническият прогрес, към който сме така привързани, е направил от нас същества, които нито за миг не искат да се откъснат от псевдоудобствата си. Нашето алиби е: „Нямам време!“

И това наистина е така, но единствено по отношение на милосърдието. Твърде размекнати от охолството, което прогресът дава, ние нямаме време дори за собствените си деца. Тях сме поверили в ръцете на чужди нам хора. Доверили сме им се... Желаяме за себе си комфорт и си плащаме с най-скъпото. Накрая обаче, получаваме само едно – неудовлетворение в комплект с разклатени нерви. Никога нищо не ни е достатъчно. Такава са правилата на греха: сетивата – пълни, душата – празна, а оттам и вечното блуждаене в търсене на нещо, с което да я запълним.

Изнежването на човека, изначално приспособен към оцеляване в най-сурови условия, го е довело до състоянието на хронично болен. Вечното недоволство е постоянният му спътник. Оплетени в пажината на леността, биваме заслужено наградени с пестра палитра от медицински „присъди“, а небрежното ни отношение към света, го превръща във все по-недружелюбно място за живеене. Имаме автомобили, но прекарваме половината си живот в задръствания, имаме заводи, но нямаме чист въздух, имаме свобода, но правото на анонимност и автономност са фикция и недостъпен лукс.

Протоиерей Андрей Ткачов казва: „Човек сам си е наложил наказание, създавайки сложна цивилизация. Длъжни сме правилно да подхождаме към проблемите на този комплициран живот, за да не се превърне той в наше проклятие. Ракетата е уред много по-сложен от велосипеда и също толкова по-опасен от него. Ако един глупав човек, падайки от велосипеда, може само незначително да си навреди, то влизайки в ракетата, може освен себе си да унищожи и всички наоко-

ло... Затова, колкото по-усложнен е животът, толкова по-внимателни и по-смирени трябва да ставаме. Ако не разберем това и не осветим с молитва обкръжаващата ни свят, ни чака голяма беда“.

Потопът от парадокси, в който тънем, е наше авторско дело и вместо да му се наслаждаваме, би следвало да се замислим дали не е време да се поогледаме и поспрем, защото е очевидно, че прогресът не е издигнал човека. Но напротив, дал му е инструмент за по-изтънчени злодеяния и духовно-нравствена деградация. Дали плодовете на многовековния научен труд наистина са отровни, или просто не ги „консумираме“ правилно?

Науката

Възможно ли е да дефинираме обективната реалност? Според откритията на физиката, математиката и др. науки това, което считаме за обективна реалност, е илюзия. Тогава как можем да знаем какво изобретяваме и да предотвратим катастрофите, до които водят собствените ни изобретения?

Научното познание за света не може да стои здраво на твърда основа, докато е откъснато от неговия Творец. Именно поради това някои фундаментални знания са дълбоко укривани от нашия любящ Отец, подобно както и ние правим, когато скриваме опасни неща от неопитните си деца до момента на тяхното съзряване и придобиване на уменията, с които няма да си навредят.

Притежавам – значи живея

Невинаги мотивът да придобием нещо е свързан с нуждата от облекчаване на всекидневния труд. Битът ни често е

само външна показност. Театърът на човешките взаимоотношения ползва тази т.нар. „сценария“, чрез която мнозина придобиват статукво на „висши“ и привилегировани индивиди. „Аз притежавам X, Y, Z – следователно, съм значим и важен“. Кичим се и се крием зад множество предмети, които педантично класифицираме и според това си определяме и „нива“. Делим се на „низши“, „средни“ и „висши“... потребители. По-лъскави и недотам... Ето за какво ползваме прогреса, а не за нещо градивно! Последното ни навява само скука и прозявка. Вече нищо никога не радва. Преситени сме, а пресищането е симптом на загубените ориентири.

Живеем в ерата на обърканите хора, които не знаят какво да искат, освен материално благополучие и „лъскава козина“... Лоясалата десница на ненаситния разбойник ни води и показва какви да бъдем, а ние послушно следваме указанията: сечем вековни гори, пресушаваме естествени водоноси, „разстрелваме“ облаци, „берем“ атомни гъби, живеем пластмасово и консумираме „попкултура“ културно... Виртуални стада пасат други виртуални стада, а „потребителите“ живеят във виртуални държави с виртуални правителства. Киберпространството е изместило в значителна степен реалното пространство и това е еден от главните предпоставки да бъдем лесно измамени и разделени на „целеви групи“, поведени към улица без изход.

Облицованите парцели

Облицовката на планетата се е превърнала едва ли не в самоцел на човечеството, както впрочем и облицовката на индивида. Какво има вътре – не е важно. Какво показваме навън – това сега е сред най-висшите приоритети на индивида, нарекъл себе си „homo sapiens“, с което сам е подложил на съмнение смисъла, вложен в думата „sapiens“... И как не, щом неговото развитие се превръща трайно и необратимо в негова ескекуция.

Градовете ни са достатъчно добра илюстрация на това какво искахме, а какво постигнахме. Палитрата от цветове съществува в пълния си спектър само благодарение на рекламните пана и нещастен и негълен, присъства единствено като бижу в градските пейзажи. Трудът на ръцете ни вече е различен – ज्या-

та е скрита под бетон и асфалт, по който крачим без дори да помислим, че не сме пригодени за ходене по равен терен. Всичко онова, което сме си създали за „украсяване“, „разнообразие“ и „облекчаване“, ускорява единствено идването на естествения за всичко това финал – смъртта, за която забравяме, че я има. Прогресът ни помага и в това дело.

„Облицовани“ до неузнаваемост, сме скрили дори гробищата от погледите си – „изгонили“ сме ги далеч от градове и села, за да забравим какъв е край на телесната ни суета. Само че за нас е полезно да помним, че „прогресираме“ именно към тях – към нашите облицовани парцели.

Милитаризиране на научно-техническите постижения

Примерът, който ще последва, не е свързан с никакви ултрамодерни оръжия или свръхсекретна информация, а с кратката история на консервирането.

В началото на XIX в. Наполеон Бонапарт обявява публично, че щедро ще възнаградя онзи, който успее да изобрети метод за дълготрайно съхраняване на продуктите. Не след дълго такъв човек се открива. Сладкарят Никола Апер получава крупна сума за популярното днес във всеки дом консервиране, а армията на Наполеон, за която той твърди, че „марширува само с пълен стомах“, се отправя на поход срещу Русия „въоръжена“ с огромни запаси храна...

Трите „С“

Известният руски богослов проф. А. И. Осипов често в своите лекции и беседи ни напомня за трите „С“ от писанията на светите отци: *сребролюбие, славолюбие и сластолюбие*. И това не е случайно. Те са оперативното ръководство на тези, които са причина прогресът да не е в служба на човечеството, а на онзи, който мрази човека. Божия образ в света, повече от всичко.

Световната криза, екологичните катастрофи, моралното разложение и всеобщо умопомрачение са все точки от списъка с глобалните проблеми на съвременното. Жизнената дейност на човека, останал без нравствен критерий, но с единствена цел – получаване на удоволствие, е обречена да претърпи фиаско. Обладан от греховни страсти и ръководен от мисълта: „ЩАСТИЕ – ТУК И СЕГА“, човек не е в състояние да управлява мъдро процеса на научно-техническото развитие. Заслепен от собствените си страсти, той не може да държи верен курс, което става причина за неговото поражение. Съвременето ни е пълно с хора, които всичко имат, но нямат радост, защото, когато Духът не е определящият делата ни фактор, тогава човешката дейност се обръща срещу ни, за наша погибел.

Ако погледнем на *прогреса като тест за човечност*, то ще видим, че резултатът му е прекалено нисък на фона на огромните вложения и жертви от всякакъв род. Суетата и търсенето на материалното в живота е твърде много. Обърканите ориентири карат човека да върва в погрешната идея за създаване на „земен рай“. Поради това неправилно разбиране на естеството и смисъла на човешкото съществуване идва едно нещастно битие, вместо очакваното благоденствие.

Затова винаги трябва да помним думите: „Но първом търсете царството на Бога и Неговата правда, и всичко това ще ви се приладе“ (Мат. 6:33). Ако ние се стремим към извисяването на духа си, то няма как да грешим. Духът Сам ще погрижи в каква форма да облекчи делото на труда ни, та радостта ни да бъде основателна, трайна и вечна.

Ангелия ПАВЛОВА

Цветето-трун

Има едно красиво и рядко срещано цвете, винаги предизвиквало и възхищението, и отвраценето на тези, които отблизо са го виждали. Това е цветето-трун (Amorophallus titanum), наречено така заради зловонието, излизало от него. Мизризмата му на мъриша е толкова силна, че посетителите в парковете, където то е местна атракция, носят защитни маски и дори противозащитни средства, наложени се след няколко случая на припаднали хора. Тази аналогия изглежда удачна, ако трябва да се върнем на темата и да си представим какво представлява целото на ръцете ни.

Няма случай в историята на научната мисъл, когато откритие или изобретение, създадено първоначално за човека, да не е било употребено впоследствие срещу него.

БОГОСЛОВИЕТО НА БЪЛГАРИЯ

Екзарх Стефан I (1878-1957) е сред най-заслужилите и достойни духовни водачи на Българската православна църква и една от най-влиятелните личности на България през XX век. Изключително продуктивната творческа дейност на екзарх Стефан разкрива не само неговата съпричастност към острите социални проблеми, но и проникателния му анализ на дълбоките духовни и морални измерения на обществения процес.

Със самотен изказ и в духа на светоотеческото предание, той излага вселенския характер и богооткровена същност на Православието, успяло да съхрани най-автентично, правилно и в пълнота учението на Спасите-

то се извършва снемане благолепието на Горния Йерусалим на земята и преобразяване не само на вярващите, но и на целия свят. Според екзарх Стефан, Православието може да бъде осмислено и възприето правилно само чрез това „Богожитие“, при което Небето слиза на земята и вярващите чувстват, че всеки един от тях стои изправен пред Бога. Това чувство може да бъде превърща в „безвремие, защото в просторите на православното богослужение няма време. Когато то се свърши и небето започва да се отдалечава от земята – има само едно пробуждане“ (Пак там, с. 50).

дневна Пасха.

В борбата срещу иконоборческата ерес Православието постигна победа, която му даде възможност да направи невидимата Църква – видима. За тези, които отричат и не търсят този Нов град, за тях иконата е чужда. Подвластни на своя рационализъм, те не могат да възприемат тази „умна красота“, която пренася вярващите в невидимия, духовен мир на светостта (Пак там, с. 59). За православните иконата е „богословие изразено в багри“, чрез което тя става посредник в мистично-молитвено общение на човека с Бога. „Идеалният реализъм“ на православната иконопис, постигнат със средствата на високохудожествената символика, композиция и

Религиозно-етически ценности в ТВОРЧЕСТВОТО НА ЕКЗАРХ СТЕФАН I

ля Господ Иисус Христос. Задълбочено анализира причините, които обуславят формирането на различни културни традиции и религиозни нагласи в страните от Западна Европа и православния Изток.

Силата и красотата на Православието е в богатостта на всеобщата и взаимна любов на вярващите в Христа. Затова вместо католическото „юридическо разбиране“ за християнството и протестантската „етичност“, Православната църква предлага своето религиозно-мистическо осмисляне на Христовото благовестие. Така в „запазване и укрепване на църковния дух се създаде великят институт на аскетизма, в който изгреха вечните фарове на св. Антоний Велики, св. Макарий Велики и цял сонм подвижници, чрез които се откри непобедимата сила, която дава благочестието и молитвата, сила наречена Благодат Божия“ (Софийски митрополит Стефан, *Православие, сила и красота*, С., 1938 г., с. 9).

Любовта към ближния като съзидателно начало на вярата и живота носи в себе си принципите на съборност и вселенски дух, поради което за „православното съзнание грехът не е фатален нито по произход, нито по цел и затова пороците и страданията, причинявани от тях, нямат абсолютна сила и значение. Широкият дух на Православието, на неговата надземност и абсолютната увереност, създаваща не мъчително, а радостно търпение, внася потоци радост и светлина в него, премествайки стените му към самите крайни граници на хоризонта“ (Пак там, с. 13).

Тайната на Православието е в молитвата, в уменията да се молим. Чрез молитвата вярващите получават онези сила, която навсякъде и във всичко преобразява „тварната действителност в Божия, немоща в победа“ (Пак там, с. 23). Дълбоката същност на Православието се разкрива най-възвишено в църковното богослужение, чрез кое-

Патосът на Православието се съдържа в неговия литургически опит и затова, както отбелязва екзарх Стефан, „ние православните сме в постоянна Петдесетница и в нашите храмове непрекъснато се раздават благодатни дарове“ (Пак там, с. 52). Чрез своето многообразие и динамична красота православното богослужение разкрива пълнотата на битието, която извън стените на храма остава раздробена, изопачена, изкривена и унижена от ръцете на греха“ (Пак там, с. 74). За разлика от духа на протестантизма, Православието е изцяло литургично. Св. Литургия, като „Тайнство на тайнствата“, изобразява най-важните, спасителни моменти от земния живот на Господ Иисус Христос. Тя е безкръвно жертвоприношение, чрез което се осъществява действително Божие присъствие и общение с вярващите. Проникновеният литургически възглас: „Да възлюбим един друго, та в еднотелно да изповядаме“ – разкрива вселенския характер на Православната църква, която открива своите молитви за всички онези, които изпитват потребност от богопознание и стремление към утвърждаване на волята си в следване на Христовите повеления (Пак там, с. 44).

Диалогът между видимия и невидимия свят достига до своята кулминация, когато в края на св. Литургия като „светкавица“ проблясва призивът: „Със страх Божий, с вяра и любов пристъпете“. Тогава вярващите пристъпват към приемане на св. Причастие, при което чувството на съпричастност с Бога се превръща в пълна реалност, спроводена, от една страна, със страх и смирение, а от друга, с духовната радост на Възкресението (Пак там, с. 51). Богослуженият ритъм на литургичните последования обновява човешкия разум с евангелски истини, които осветяват и преобразяват живота не само в духа на Христовото благовестие, но и като постоянно събитие, като всеки-

ритъм, превръща иконата в славословие и достоверно свидетелство на невидимата Божия благодат (Пак там, с. 63).

Достигайки до състояние на истинско богопочитание и благочестие, православната душа придобива добродетели като смирение, простота, съзерцателност, духовна радост, търпение на несправедливите страдания, в благоговейно очакване настъпването на Царството Божие. В своята пълнота и абсолютна хармония това Царство ще настъпи при Второто пришествие на Спасителя, но въпреки това, следвайки примера на християнските подвижници и праведници, вярващите християни не трябва да бъдат безразлични към заобикалящата ги действителност.

Целта на Христовото учение не е да принуди човека с негодите на живота, а да даде възможност на повярвалите в Иисуса Христа да променят обществените отношения по единствения възможен път – чрез вътрешно обновление на съзнанието, разума и сърцето. Християнската църква в своя мистично-благодатен и канонично устроен живот е продължение на делото на Христа в света, съчетавайки в себе си Божествен и човешки елемент. С Божествената си страна тя е обръната към отвъдния Божи град, а чрез човешката си страна тя обхваща в благодатното си лоно материалния свят, за да го освети и преобрази. Тези две страни на Църквата не се разделят и не си противоречат, а се намират в хармонично единение, по подобие на богочовешкото единство в Христа.

Царството Божие представлява идеалният ред и законност, при което Бог е „всичко у всички“ (1 Кор. 15:28). Земното царство обаче, за разлика от небесното, което не ще има край, „е временно, то е предпоставка на вечното и школа, която подготвя хората както за изпълнение на тяхното истинско предназначение на земята, така и за вечен живот. То е царство на добрите

дела и праведността“ (Екзарх Стефан, *Протопрезвитер Георги Шавелски. Социалният проблем в светлината на Евангелието*, С., 1947 г., с. 73).

Установяването на Царството Божие не може да бъде предвидено, защото неговата същност е предмет на вярата, а не на знанието. Конкретните измерения на това царство могат да се превърнат в реалност само тогава, когато разумът, душата и сърцето на човека се намират в пълна хармония с Божията воля и той, подобно на апостолието, придобие „Христов ум“ (1 Кор. 2:16) (Пак там, с. 74).

Всеки опит за създаване на „земен рай“ с политически, икономически и други земни средства води до погрешни представи, изкривени очаквания и трагични последици. Затова човешката история трябва да се свъща не просто като „празно време, което трябва да се изпълни с поколения от хора по пътя към бъдещия живот, а като определено, изпълнено време, което носи в себе си своя съзряващ плод“. Най-убедителното доказателство за утопичния и абсурден характер на човешките усилия да се построи земен рай без Бога, са Христовите слова: „Без Мене не можете да вършите нищо“ (Йоан. 15:5).

„Християнството не е някаква доктрина или идейна система, уточнява екзарх Стефан, а преди всичко, нов живот в Христа, който освобождава човека от греха и му открива пътя към небесните висини, както сам Спасителят е казал: „Аз съм пътят и истината и животът“ (Йоан. 14:6) (Пак там, с. 133-134). От тази гледна точка екзарх Стефан разглежда идеята за „прогреса“ като понятие, което е лишено от религиозен смисъл и несъвместимо със социалната доктрина на Православната църква, защото „есхатологията на Евангелието и на отците е твърде далеч от каквито и да било розови предсказания. Прогрестът предполага един несъществен идеал, а в православното християн-

во този идеал е вече осъществен“ (Пак там, с. 135).

За вярващите християни изворът на доброто и на истинското щастие вече е открит. Спасителят Господ Иисус Христос е изпълнил Своята мисия, поради което за православното съзнание „прогрестът“ на земята преди Второто пришествие вече е достигнал своя предел и всеки човек може да осмисли пълноценно своя живот, без да изпитва влиянието на материализма, хуманизма и други антихристиянски социални и философски учения (Пак там, с. 135). Това е така, защото проповядването от Спасителя учение надвишава всичко казано преди Него от Божие избраници през старозаветния период от човешката история. Неговите послания за отнорменост на Бога към света и за предназначението на човека са толкова възвишени, жизнени и непреходни, че като такива те биха могли да бъдат възвестени само от Оногво, Който е едно с Бога Отца (Йоан. 10:30), Който Сам е истински Бог (1 Йоан. 5:20) и чрез Когото всичко е създадено (Йоан. 1:3; Евр. 1:2), поради което знаменитият философ Имануел Кант казва, че „ако Евангелието (Иисус Христос) не бе ни разкрило всеобщите нравствени закони в тяхната най-пълна чистота, то разумът и до сега не би ги разбрал в такова съвършенство“ (Екзарх Стефан I, *Протопрезвитер Георги Шавелски, Евангелието в живота*, С., 1945 г., с. 6).

Следва
Свещеник Георги ГУТОВ

На 21 януари 1945 г. митрополит Стефан е избран за Български екзарх. Само един месец по-късно, на 22 февруари 1945 г., Вселенският патриарх Венециан обявява специален „Томос“ снемането на наложбата през 1872 г. с лизма и възстановяването на автокефалното устройство на БПЦ. Тази година се навършват 135 години от неговото рождение.

ПРАВОСЛАВИЕТО ПО СВЕТА

ГРУЗИЯ – свята и непознатата

Продължение от бр. 2

Манастирът „Моцамета“

На грузинска земя се натъкнахме на Георги, който стана и наш гид в това пътуване. Преди да ни поведе към търсената обител, той помоли да се отбием до дома му, за да си облече дълъг панталон – нали в манастир не се ходи по къси гащи. Вече се свечеряваше, когато водени от грузинка, ние се заизкачвахме по шосето, изждащо на север от града.

Водачът ни се оказа приказлив, а при това владееше свободно и руски, и английски. Обещаваше да ни разведе навсякъде, където искаме. Каза, че игуменът му е приятел. С една дума, ние не можехме да повярваме на находката си. Беше като малко чудо. Макар да не беше далече, докато стигнем манастира, вече се стъмни. Само че той се оказа не „Гелати“, а „Моцамета“ – бил по-близо.

Поверили се на Георги, ние се поуспокоихме. Впрочем и самото идване в „Моцамета“ също беше „малко чудо“, понеже докато събирах информация за грузинските светини, ми се присъка да го посетим, но след като научих от интернет, че не е действащ, бе отпаднал от плана ни. А ето, че сега той стана първото ни място за поклонение!

По настлан с камъни тесен път се спуснахме близо до входа на обителта, кацнала върху скалите над ждрелото на река Цхалцитела („Червена река“). Какво знаехме за това „място на мъченици“ (бълг. превод на „Моцамета“) ? Че мъчениците, които са станали причина за основаването на поклонническото място, а след това и на манастира, са двама братя – Давид и Константин, князе Арагветски. Те управлявали тази част на Грузия, когато през 735 г. в нея нахлул със 120-хилядна армия арабският халиф Мурван (ако не се лъжа – племенник на „пророка“ Мохамед), наречен заради жестокостта си „Кру“, т.е. глухият, понеже оставал безучастен към молбите за милост и пощада. Светите Давид и Константин също не са очаквали това

от него и затова го посрещнали с войската си. В първото сражение те удържали победа, но в битката за Кутаиси били обкръжени и пленени. Мурван им предложил невероятната власт и чест – единият да стане управител на Иран, а другия да постави по-горе от всички арабски князе, като своя „дясна ръка“, но ... ако се отречат от Христа и приемат исляма. Те отказали, без да се замислят.

Подложили ги на изтезания – рязали ги, опалвали им раните с огън, наливали им оцет в ноздрите, а после ги хвърляли в тъмницата, оставяйки ги без храна и вода. Накрая ги посекали с меч, а към телата им привързали камъни и ги хвърлили в пълноводната река Риони. Но станало чудо – през нощта телата изплували и били извадени от техни войници, които видели светлина над реката. Положили ги на талига и поели на изток – при първите лъчи на изгрева воловете, които я теглили, се заковали на място – точно до разрушената от Мурван крепост Цхалцитела. Положили мощите на мъчениците в крипта под полуразрушения храм на твърдината.

Наистина, тук си е място за крепост – само от север има достъп към скалите, а отвсякъде мястото го обграждат стръмни гористи склонове. Георги ни поведе първо към храма – да се поклоним на мощите на св. Арагветски князе – те почиват на „открито“ – в рака, обкована с позлата и скъпоценни камъни, под също така украсен балдахин. По стените на църквата има нови стенописи, сред които и сцени от мъченичеството на светите Давид и Константин.

След като излязохме, Георги ни запозна с игумена архимандрит Елиазар – усмихнат, с типично грузински черти, на не повече от 40 години, той ни „здрависа“ (по свещенически) за „добре дошли“. Интересно е, че тук (в Грузия) дори и монасите без сан се поздравяват така със свещенослужителите и взаимно си целуват ръцете. В Русия, например, не е така – съблюдава се строга йерархия и там монахът би целунал ръка на свещеника, но не и обратното. Наложи се бързо да свикнем с местния ред. Игуменът ни покани в монашеското „крило“ за малка почерпка, но там не се допускаха жени и нашите две спътнички трябваше да почакат пред храма. Като казвам „крило“, това не е единна сграда, а отделни, зидани от камък къщички – килии.

Спускайки се към най-горната сграда по осветената с лампи каменна пътека, изведнъж отляво дочух някакво ръмжене в тъмното. Обърнах се – мечка! Тоест мече, при това завързано за синджир като куче. И също като домашен любимец то се хвърля към игумена и взе да го ближе и да му се умилква. Останало

без майка – монасите решили да се порижат за него.

Трапезарията също изглеждаше нова – както и повечето сгради в манастира, който беше „възкръснал“ едва преди 4 години след десетилетия на запустение през „комунизма“. Донесоха 2-3 бутилки червено вино и подноси с диня и пълеш. Виното тук не е просто един от традиционните продукти и дори символи на страната, то не служи само за почерпане и повдигане на настроението – то служи за тостове. Повече за мястото на тостовите в грузинското светоусещане ще добавим, когато стигнем манастира „Гелати“, а сега нека отбележа само, че Георги, който с приказливостта си компенсираше монашеската сдържаност на игумена, вдигна първия тост.

Преди 230 години грузинска делегация, водена от патриарха, гостувала в Сирия. Там антиохийският патриарх говорел на сирийски, грузински – на грузински. Домакиният отпразил към госта въпрос: „Кой е най-хубавият език на света?“ Католикът достойно излязъл от деликатното положение, отговаряйки: „Този, на който най-бързо се отива до

Бога!“ „Аз мисля – завърши Георги своя тост, – че това е езикът на любовта; нека прием за него!“

От наша страна отговорих аз, като разказах за чудната случка на границата и вдигнах наздравица за грузинските светини, които ни доведоха в своята осветена от подвизите им земя. На някой може да му се стори неуместно да се вдига наздравица за светини, но в Грузия това е съвсем в реда на нещата, нещо повече – по правило последният тост е винаги за Пресвета Богородица! Така беше и сега. Разбираемо е, че настроението се приповдигна. На излизане срещнахме други гости – монаси от Самара (Русия) и от Полша. А игуменът ни покани за св. Литургия на другия ден. Това едва ли щеше да е постижимо при съгветения график, но решихме да се върнем, за да разгледаме мястото по светло.

Гидът ни беше готов да ни води към манастира „Гелати“, независимо от късния час, но ние вече настоявахме да ни насочи към място за нощувка. Стана ясно, че тук в манастирите не се предлагаше такава възможност. След малко лутане и питане Георги ни заведе при една възрастна жена, която живееше недалеч от „Гелати“ и даваше стаи под наем. Домакинята ни се представи като Иза (съкратено от Изолда) и говореше руски; къщата ѝ беше съвсем нова – старата изгоряла миналата година, а от верандата се откриваше чудесна гледка към куполите на обителта, които бяха специално осветени. Цената беше много добра, изобщо това е един от най-приемливите варианти за пътешественика в Грузия.

Следва

Иконом Павел ГЪРБОВ

Стартира фотоконкурс „Великден в християнския Изток“

По случай 20-годишния си юбилей Интерпарламентарната асамблея по Православие (IAO) в партньорство с ОртФото обявяват фотоконкурс, чиято цел е да представи многообразието и красотата на най-големия и важен празник в Православието – Пасха, и да покаже как той се отбелязва в различните православни общности по света.

Темата на конкурса е „Великден в християнския Изток“.

Очакваме вашите снимки от Великия пост, Страстната седмица, Цветница, Великден, Възнесение и Петдесетница.

Надяваме се и вярваме, че споделените във вашите фотографии преживявания ще подпомогнат разпространението на православната традиция, колкото се може по-широко. Поканете и ваши приятели да се включат!

Срокът за получаване на снимките е от 1 февруари 2013 г. до 1 юни 2013 г.

Журието ще присъди три награди (осигурени от Интерпарламентарната асамблея по Православие): първа награда – 1200 евро; втора награда – 800 евро; трета награда – 500 евро.

Победителите ще бъдат обявени и наградени на юбилейната сесия на Интерпарламентарната асамблея по Православие в Атина, в края на м. юни 2013 година. А най-добрите фотографии ще бъдат публикувани в специален юбилейен албум.

Подробна информация за конкурса ще намерите на www.eiao.orthphoto.net

✓ ОртФото е единствен по рода си проект и сайт, който обединява професионални фотографии и фотографии любители в желанието им да споделят снимки, които показват красотата на Православието по целия свят.

В ОртФото са качени повече от 60 000 фотографии от над 70 страни по света – от Бразилия до Китай, от Русия до Уганда. Всеки ден сайтът се посещава от повече от 1300 души от над 100 страни и в момента съществуват 10 езикови версии на сайта.

www.orthphoto.net

ПРОДЪЛЖАВА АБОНИРАНЕТО ЗА 2013 г. „Църковен вестник“

1 година	30,00 лв.
6 месеца	15,00 лв.
3 месеца	7,50 лв.
ед. цена	0,70 лв.

АДРЕС НА РЕДАКЦИЯТА
СВ. СИНОД, София – 1000
ул. „Оборище“ № 4
тел. 980-30-16, центр. 987-56-11/245,
e-mail: synpressbg@gmail.com

Отговорен редактор на броя:
Анула Христова

Материали се приемат в електронен формат.

Сумите за абонамент да се изпращат по банкова сметка или с пощенски запис на името на ТАНКА ТОНЧЕВА ХРИСТОВА като се изписват точният адрес и пощенският код на получателя!

Банкова сметка на Синодално издателство на БПЦ:
УниКредит Булбанк – София, ул. „Алабин“ № 58
IBAN BG97UNCN96601018147018, BIC код: UNCRBGSF

„Църковен вестник“ съдържа свещени текстове и изображения и не бива да се използва за битови нужди.